

# Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Lima

*Ang mga Propetikong Pagkakatulad: Mula sa Mensahe ni Isaias hanggang sa mga Kapahayagan ng Makabagong Kapanahunan*

Jeff Pippenger  
2024-02-08

Habang iniharap ni Isaias sa masamang pinuno ng Jerusalem ang mensaheng kinakatawan ng animnapu't limang taon (kabanata pito, talata walo), ginagawa niya ito sa may “bukid ng tagapagpaputi” at sa “dulo ng padaluyan ng tubig ng itaas na lawa,” noong taong 742 BK. Ang 742 BK ay kumakatawan sa 1863, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Ang paghihimagsik ng 1863 naman ay kumakatawan sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang 1863 ang pasimula ng ligal na nakarehistrong Laodiceang Igleseang Adbentista, at ang iglesiang iyon ay maiiwang tiwangwang sa “dakilang lindol” ng batas ng Linggo. Paanong magagawang patuloy na itaguyod ng isang korporasyong ligal na pinamamahalaan ng Estado (hindi ang kabaligtaran na ang Simbahan ang kumokontrol sa Estado) ang Sabat ng ikapitong araw, sa panahong yaon ding pamahalaan ay ligal na nagbabawal ng pagsamba sa ikapitong araw?

Sa pasimula at sa wakas ng ministryo ni Cristo, nilinis Niya ang templo. Sa unang paglilinis ng templo, ipinahayag ni Cristo na ginawa ng mga pinuno ang “bahay ng Kanyang Ama” na isang yungib ng mga tulisan, ngunit sa huling paglilinis ng templo, ipinahayag Niya na ang “kanilang bahay” ay iniwang sa kanila na tiwangwang. Larawan ng makabagong Israel ang sinaunang Israel. Itinayo at nilinis Niya ang templong Millerite sa pasimula ng Adventismo, ngunit sa panghuling paglilinis, ang paglilinis ng isandaan at apatnapu't apat na libo, ang Adventismong Laodiceano ay isinusuka mula sa Kanyang bibig, at ang “kanilang bahay” ay saka iniwang tiwangwang.

Si Isaias ay malapit sa bukid ng tagapagpaputi nang harapin niya si Haring Ahaz. Ang bukid ng tagapagpaputi ay kumakatawan sa paglilinis na isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan na biglang dumarating sa Kanyang Templo, at nililinis ang mga anak ni Levi na gaya ng “sabon ng mga tagapagpaputi.” Ang paglilinis na ito ay naisakatuparan sa pasimula ng Adbentismo, at muling maisasakatuparan sa wakas.

Narito, aking susuguin ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang Sugo ng Tipan, na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makakatayo kapag siya'y nahayag? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng tagapadalisyay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpaputi. At siya'y uupo na parang tagapadalisyay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugud-lugod sa Panginoon, gaya ng sa mga unang araw, at gaya ng sa mga taong una. Malakias 3:1-4.

Nagtagpo si Isaias kay Ahaz, kasama ang tanda ng kaniyang anak, na ang pangalan ay sumasagisag na sa mga huling araw, "may matitirang babalik." Ang nalabi ay yaong mga "babalik." Nakipagkita si Isaias sa masamang haring si Ahaz sa kasaysayan ng paglilinis ng templo, na nagsimula sa kasaysayan ng mga Millerite noong 1844, at tinapos ng pagsuway noong 1863. Sa mga huling araw, ang paglilinis ay ang kasaysayan ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Kung sinunod sana ng mga Millerite ang nagbubukas na pamamatnubay ng Diyos na sumunod pagkaraan ng 1844, natapos na sana nila ang gawain.

Kung ang mga Adventista, matapos ang Dakilang Pagkakadismaya noong 1844, ay nanghawak nang matatag sa kanilang pananampalataya at nagpatuloy na magkakaisa sa nagbubukas na pamamatnubay ng Diyos, tinatanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu ay ipinahahayag ito sa sanlibutan, nakita sana nila ang pagliligtas ng Diyos, ang Panginoon ay kumilos sana nang makapangyarihan sa pamamagitan ng kanilang mga pagsisikap, ang gawain ay natapos na sana, at si Cristo ay dumating na sana noon pa upang tanggapin ang Kanyang bayan sa kanilang gantimpala. Ngunit sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkakadismaya, marami sa mga mananampalataya sa pagdating ay tinalikuran ang kanilang pananampalataya. . . . Kaya napigil ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman. Kung ang buong katawan ng mga Adventista ay nagkaisa sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus, lubhang naiiba sana ang ating kasaysayan!" *Evangelism*, 695.

Ang kabiguang "magpatuloy nang magkakaisa sa nagbubukas na probidensiya ng Diyos" ay naghatid sa kanila sa isang kalagayang Laodiceano pagsapit ng 1856; at ang sumunod na paghihimagsik noong 1863 ay minarkahan ang pasimula ng paglalagalag sa ilang na noon pa'y inilarawan ng sinaunang Israel, nang sila'y nabigo sa ika-sampu at panghuli nilang pagsubok at saka hinatulang mamatay sa ilang sa loob ng mga sumunod na apatnapung taon.

Ang anak ni Isaias ay nagpapahayag ng pangako na sa pangwakas na paglilinis ng templo sa mga huling araw, "ang nalalabi ay babalik." Ang kanilang "pagbabalik" ay inilarawan ni Jeremias, na pinangakuan na kung siya'y "babalik," siya'y magiging tagapagbantay para sa Diyos. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay yaong mga nagbalik mula sa isang pagkabigo.

Yaong mga kabilang sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay nakaranas ng kabiguan at naghintay sa kanilang Panginoon. Sila ay kinakatawan ng mga matatalinong dalaga sa kasaysayan ng mga Millerita, at sa magkabilang pasimula at katapusan ng kasaysayan, dalawang kahoy ay pinag-isa upang maging isang bansa, sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa panahon ng Sigaw sa Hatinggabi.

Ang masamang haring Ahaz ay kumakatawan sa pamunuan ng Juda na nakarinig ng mensahe, ngunit tumanggi sa mensaheng iniharap ni Isaias, at sa gayon sila ay "matitiod, at mabubuwal, at mababasag, at masisilo, at mahuhuli." Sila ang "sumasangguni sa mga may espiritung pamilyar, at sa mga manggagaway na nagsisitsit at bumubulong," na kumakatawan sa karanasan ng espiritismo na kanilang kinahuhulugan habang tinatanggap nila ang matinding pagkalinlang ng 2 Tesalonica. Ang pagtanggap ni Ahaz sa mensahe ni Isaias noong 742 BC ay tumutugma sa 1863, noong tinanggihan ang mensahe ni Miller. Si Isaias ay tipo ni Miller, at ang mensahe nina Isaias at Miller

ay nakabatay sa “pitong panahon,” na ang pinag-aangklaan ay nasa talatang walo ng ikapitong kabanata ng Isaias. Ang anak ni Miller (ang anak ni Isaias) ay kumakatawan sa kilusang Elias na darating sa mga huling araw.

Ang hatol laban kay Ahaz dahil sa kaniyang pagtanggap ay naglaman ng hula na siya’y masasakop ng hari ng hilaga, na sa mga huling araw ay ang tatluhang pagsasanib ng Makabagong Roma, na pinamumunuan ng kapapahan.

Muling nagsalita sa akin ang Panginoon, na nagsasabi, Sapagka’t tinatanggihan ng bayang ito ang mga tubig ng Siloah na dumadaloy nang mahinahon, at nagagalak kay Rezin at sa anak ni Remalias; kaya ngayon, masdan, dadalhin ng Panginoon laban sa kanila ang mga tubig ng ilog, malalakas at marami, yaong mismong hari ng Asiria, at ang lahat ng kaniyang kaluwalhatian: at siya’y aakyat sa lahat ng kaniyang mga daluyan, at lalampas sa lahat ng kaniyang mga pampang: At daraan siya sa Juda; siya’y aapaw at lalampas, aabot maging hanggang sa leeg; at ang pag-unat ng kaniyang mga pakpak ay pupuno sa kalaparan ng iyong lupain, O Immanuel. Isaias 8:5-8.

Nagtagpo si Isaias sa masamang haring Ahaz sa dulo ng padaluyan ng itaas na tipunan ng tubig, at bagaman may kawalang-katiyakan sa hanay ng mga biblikal na historyador at mga arkeologo kung ang itaas na tipunan ng tubig ay siya ring tipunan ng tubig na Siloam noong panahon ni Cristo, ang konteksto ng hula ni Isaias ay nag-aalis ng lahat ng pagdududa, sapagkat tinukoy ni Isaias na ang hari sa hilaga ay darating laban kay Ahaz, dahil itinakwil niya ang mga tubig ng Shiloah, na dumadaloy nang banayad. Ang "Shiloah" ang pangalan sa Lumang Tipan para sa "Siloam" sa Bagong Tipan.

Doon sa tipunan ng tubig ng Siloam pinagaling ni Jesus ang lalaking bulag, at ang masamang haring Ahaz ay kumakatawan sa bulag na pamunuan ng Laodicea na, kapwa noong 1863 at sa nalalapit na batas ng Linggo, ay tumatangging mapagaling. "Shiloah" at "Siloam" ay kapwa nangangahulugang "sinugo," at isang mensahe ang ipinadala mula sa Ama, patungo sa Anak, na pagkatapos ay ibinigay Niya kay Gabriel at sa mga banal na anghel upang ipaabot kay Isaias, na nagdala ng mensaheng "sinugo" mula sa langit sa isang bulag na pinuno ng Laodicea.

Ang padaluyan mula sa mataas na tipunan ng tubig, kung saan ipinahayag ni Isaias ang mensahe, ay kumakatawan sa pook na dinadaluyan ng ulan ng Espiritu Santo patungo sa bayan ng Diyos, gaya ring kinakatawan ng mga gintong tubo sa pangitain ni Zacarias, o ng hagdan sa panaginip ni Jacob.

Ang inihanda ng Diyos para sa atin ay inilalarawan sa Zacarias, mga kabanata 3 at 4, at 4:12–14: ‘At muli akong sumagot at sinabi sa kaniya, Ano ang dalawang sanga ng olibo na sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay ibinubuhos mula sa kanilang sarili ang gintong langis? At sinagot niya ako at sinabi, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At sinabi ko, Hindi, panginoon ko. At sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran ng langis, na nakatayo sa tabi ng Panginoon ng buong lupa.’

Ang Panginoon ay sagana sa mga panustos. Wala Siyang kakulangan ng mga kaparaanan. Dahil sa kakulangan natin sa pananampalataya, sa ating pagiging makamundo, sa ating

mababaw na pananalita, sa ating di-paniniwala, na nahahayag sa ating pakikipag-usap, nagtitipon sa palibot natin ang madidilim na anino. Hindi nahahayag si Cristo sa salita o sa pagkatao bilang Siya na lubos na kaibig-ibig, at ang pinakapili sa sampung libo. Kapag ang kaluluwa ay nasisiyahan na itaas ang sarili sa kawalang-kabuluhan, kakaunti lamang ang magagawa ng Espiritu ng Panginoon para rito. Ang ating maikling pananaw ay nakakikita ng anino, ngunit hindi natatanaw ang kaluwalhatian sa kabila. Ang mga anghel ay humahawak sa apat na hangin, na kinakatawan bilang isang nagngangalit na kabayo na naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, na nagdadala ng pagkawasak at kamatayan sa daraanan nito.

Matutulong ba tayo sa mismong hangganan ng walang hanggang sanlibutan? Magiging manhid, malamig, at patay ba tayo? O, nawa'y magkaroon sa ating mga iglesia ng Espiritu at hininga ng Diyos na ihihinga Niya sa Kaniyang bayan, upang sila'y tumindig sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na makitid ang daan, at makipot ang pintuan. Ngunit pagdaraan tayo sa makipot na pintuan, ang lawak nito'y walang hangganan. Manuscript Releases, tomo 20, 216, 217.

Ang “ginintuang langis” ay ang mga mensahe ng Espiritu ng Diyos na bumababa mula sa itaas na tipunan ng tubig sa pamamagitan ng padaluyan—ang dalawang tubong ginto—na siyang dalawang saksi: ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya, o ang Lumang Tipan at ang Bagong Tipan, o ang Kautusan at ang mga Propeta, o sina Moises at Elias.

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo'y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, “Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya,” ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, “Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian,” ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadalo sa atin. “Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu,” sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga

anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.

Ang mensaheng itinakwil ni Ahaz ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na sana'y umabot sa kasukdulan sa Ikalawang Pagparito ni Cristo, kung tinanggap lamang ng pamunuan ng Laodicea ang mensaheng para sa Laodicea na "ipinadala" sa kanila noong 1856. Ang mensaheng iyon ay sana'y sumidhi hanggang maging Malakas na Sigaw, at ang bayan ng Diyos ay natapos na sana ang gawain at nagkaroon ng kapayapaan. Sa halip, bumalik sila sa suka na mula roon ay iniligtas na sila.

Si Isaias at si Ahaz ay inilarawan bilang nasa proseso ng pagdadalisay ng bukid ng tagapagpaputi, na isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan sa ikatlong kabanata ng Malakias. Sila ay sinasagisagang nasa dako kung saan ibinubuhos ang "langis" (isang mensahe) sa pangitain ni Zacarias, at sa mga huling araw, ang mensahe ni Isaias kay Ahaz ay ang mensahe ng Islam ng ikatlong "Woe"; ito ang mensahe ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog; ito ang mensahe na ang ikawalo ay kabilang sa pito; ito ang mensahe ng ubasan; ito ang mensahe ng "Katotohanan," na pawang mga sangkap ng Pahayag ni Jesu-Cristo, na sa mga huling araw ay nagbubunga ng pagdadalisay na kinakatawan ng bukid ng tagapagpaputi.

Ito noon at hanggang ngayon ay ang mensahe ng "pitong panahon," na nagbabago mula sa batong pundasyon ni Miller tungo sa pangulong batong panulukan, sapagkat ito ang unang katotohanan, at kaya't nararapat na ito rin ang huling katotohanan. Minarkahan ng 1863 ang pagwawakas ng isang proseso ng pagdadalisay na nagsimula sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, at sa kahuli-hulihan ay umabot sa liwanag ng "pitong panahon" noong 1856. Noong 1844, minarkahan ng liwanag ng dalawang libo't tatlong daang taon ang isang pasimula na humantong sa katapusang minarkahan ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon. Gayon ma'y ang Laodiceang pagkabalag, sa pasimula at sa wakas, ay tumatangging makita ang ugnayan ng dalawang pangitain. Ang 1863 ay kumakatawan sa pagwawakas ng isang proseso ng pagdadalisay na lagi-laging nagaganap kapag nabubuksan ang selyo ng isang mensahe, at ang mensahe ng ikatlong anghel ay nabuksan ang selyo nito noong Oktubre 22, 1844.

Ang liwanag ng ikatlong anghel na inalisang ng selyo noong 1844 ay hindi iisang liwanag; ito ang tinutukoy ni Sister White bilang "ang sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel." Ang sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel ay nagsimula noong 1844, at patuloy na sumusulong hanggang sa magwakas ang probasyon, ngunit sa una nitong pagdating, at sa wakas nito, may isang tiyak na panahon ng pagsubok ng ikatlong anghel. Ang mga panahong iyon ng pagsubok, sa pasimula at sa wakas, ay kumakatawan din sa isang proseso ng pagsubok na inilarawan ni Daniel bilang isang "paglago ng kaalaman," na siya ring sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel.

Ang proseso ng pagsubok sa pasimula ay nagsimula noong 1844, at ang sumusulong na liwanag ay lumago sa kaalaman hanggang sa sumapit ito sa katapusan noong 1856. Ang panimulang liwanag at ang pangwakas na liwanag ng panahon ng pagsubok ay ang dalawang pangitain sa aklat ni Daniel, kabanata ikawalo, talatang labintatlo at labing-apat, na kumakatawan sa saligan at sa pangunahing haligi ng Adbentismo.

Ang panahon ng pagsubok ng unang anghel ay nagsimula noong ika-11 ng Agosto, 1840 at nagtapos sa unang pagkakadismaya noong ika-19 ng Abril, 1844. Pagkatapos ay nagsimula ang panahon ng pagsubok ng ikalawang anghel, at nagpatuloy hanggang ika-22 ng Oktubre, 1844. Noon ay sumapit ang ikatlong anghel, at ang panahon ng pagsubok ng ikatlong anghel ay nagpatuloy hanggang sa tinanggihan ng Adventismong Laodiceano ang liwanag ng ikatlong anghel noong 1863.

Ang panahon ng pagsubok ng ikatlong anghel para sa Adventismong Millerita ay may pasimula at may wakas, at ang pasimula at ang wakas ay dapat kumatawan sa iisang bagay, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang pagbubukas ng sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel ay ang liwanag ng pagpapakita (ang pangitaing “march”), sa talatang labing-apat ng ikawalong kabanata ni Daniel. Ang pagtatapos ng sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel ay ang liwanag ng pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo (ang pangitaing “chazon”), sa talatang labintatlo. Ang dalawang pangitain ay propetikong nagsasalabid.

Kung magkagayo’y ipatutunog mo ang trumpeta ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan; sa Araw ng Pagbabayad-sala ay ipatutunog ninyo ang trumpeta sa buong inyong lupain. Levitico 25:9.

Ang pakakak na nararapat hipan sa Araw ng Pagbabayad-sala, na sumapit noong Oktubre 22, 1844, ay ang pakakak ng Jubileo, na kumakatawan sa banal na siklo ng pitong taon, na ang kabuuan ay 2,520 araw. Nilayon ng Panginoon na pangunahan ang sinaunang Israel nang tuwirang pumasok sa Lupang Pangako, ngunit nahadlangan iyon ng kanilang paghihimagsik. Nilayon ng Panginoon na pangunahan ang makabagong Israel nang tuwirang pumasok sa Lupang Pangako, ngunit nahadlangan iyon ng paghihimagsik. Kung naging masunurin sana ang makabagong Israel sa sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel, binalaan sana nila ang sanlibutan, at ang Panginoon ay nakabalik na sana mahigit isang daang taon na ang nakalipas.

Upang mangyari iyon, kinailangan sanang magsagawa ang Panginoon ng isang pagbabago sa gitna ng mga Millerita, at ang pagbabagong iyon ay tinutukoy sa Banal na Kasulatan bilang ang hiwaga ng Diyos. Kung ang Adbentismo ay sumunod sana sa sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel, ang pakakak ng Jubileo ay sana’y tumunog hanggang sa katapusan, sapagkat sa mga araw ng pag-hip ng ikapitong pakakak ay matatapos ang hiwaga ng Diyos. Sa Apocalipsis 10, ang pakakak na iyon, na siyang pakakak ng Jubileo at siya ring pakakak ng ikatlong sa aba, ay nagsimulang tumunog noong Oktubre 22, 1844.

At ang anghel na aking nakita na nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman, na lumikha ng langit, at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa, at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat, at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon pa ng panahon; ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasisimulan na niya ang pag-hip, ang hiwaga ng Diyos ay matatapos, gaya ng ipinahayag Niya sa Kanyang mga lingkod na mga propeta. Apocalipsis 10:5-7.

Ang proseso ng pagsubok at pagdadalisay na nagsimula noong ika-22 ng Oktubre, 1844, na siyang sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel, ay nagsimula sa liwanag ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, at nagtapos sa liwanag ng Daniel kabanata walo, talatang labintatlo. Nagsimula ito sa sagot ng talatang labing-apat, at nagtapos sa tanong ng talatang labintatlo.

Ang labing-siyam na taong iyon ay isinagisag ng pagdating ng babalang mensahe ni Isaias kay Ahaz, ang hari ng literal na Juda, sa panahon ng digmaang sibil sa pagitan ng hilaga at timog. Nagtapos ang labing-siyam na taong iyon nang dalhin ng hari ng hilaga ang Israel sa pagkaalipin. Ang labing-siyam na taong iyon ay sumasagisag sa pagdating ng ikatlong anghel noong 1844, hanggang sa rebelyon noong 1863. Ang sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel ay isinagisag sa pamamagitan ng mensahe ni Isaias.

Ang pagtanggap sa sumusulong na liwanag na iyon ang nagwakas sa Kilusang Millerita, at sa panahong yaon ng pagsubok ang Kilusang Millerita ng Filadelfia ay naging Iglesia ng Laodicea. Ang labinsiyam na taon na nagsimula noong 742 BC, at ang labinsiyam na taon na nagsimula noong 1844, ay kapwa kumakatawan sa isang proseso ng pagsubok at pagdadalisay sa mga huling araw, na siyang pangwakas na panahon ng pagsubok ng sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel.

Sa huling proseso ng pagsubok na iyon, matatapos ang hiwaga ng Diyos. Ang isandaang apatnapu't apat na libo ay yaong mga naghihintay, nagbabalik, at tinatakan.

Ibuklod ang patotoo, tatakan ang kautusan sa gitna ng aking mga alagad. At ako'y maghihintay sa Panginoon, na nagtatago ng kaniyang mukha sa sambahayan ni Jacob; at hahanapin ko siya. Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel, mula sa Panginoon ng mga hukbo, na nananahan sa Bundok ng Sion. Isaias 8:16-18.

Ang pangwakas na panahon ng pagsubok ng sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel sa mga huling araw ay nagsimula kung saan nagsimula ang panimulang panahon ng pagsubok. Nagpasimula ito nang itinaas ni Jesus ang Kaniyang kamay sa langit at ipinahayag, "na hindi na magkakaroon ng panahon." Ang pahayag na iyon ay naganap noong Oktubre 22, 1844, nang ipinahayag ng ikapitong trumpeta ang Jubileo sa pagtatapos ng banal na siklo ng pito. Ang siklo ng pitong taon, na inulit nang pitong beses, ay literal na apatnapu't siyam na taon, o dalawang libo't limandaang dalawampung araw.

Minamarkahan ng 1989 ang "panahon ng wakas" sa kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at minamarkahan ng 1989 ang pagtatapos ng isang daan at dalawampu't anim na taon na nagsimula sa paghihimagsik noong 1863. Nagsimula ang kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa "panahon ng wakas," na may sagisag ng "pitong panahon," sapagkat ang isang daan at dalawampu't anim ay ikapu ng isang libo at dalawang daan at animnapu, na siya namang kalahati ng dalawang libo at limandaang dalawampu.

Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula rin nito, at ang pasimula ng kilusan ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay tinandaan ng isang sagisag ng

“pitong ulit,” gaya rin naman sa wakas ng kilusan. Ang mga araw ng pagpapatunog ng ikapitong anghel, kung kailan ang hiwaga ng Diyos ay natatapos, ay nagpasimula sa pagtatapos ng “tatlo’t kalahating” araw ng Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang Ikapitong Trumpeta, na siya ring ikatlong “Woe,” ay tumunog ng ikalawang nota nito noong Oktubre 7, 2023, at ang hiwaga ng Diyos ay ngayo’y natatapos, gaya ng “kaniyang ipinahayag sa kaniyang mga lingkod na mga propeta.” Ang pagwawakas ng kilusan ay tinandaan ng isang sagisag ng “pitong ulit,” gaya ng pasimula ng mismong kilusang iyon.

Sa panahon ng wakas noong 1798, nagtapos ang "pitong panahon" ng poot ng Diyos laban sa hilagang kaharian, at sa pagtatapos ng kilusan ng mga Millerite, ang pagtanggap sa mga katotohanang kaugnay ng "pitong panahon" ay nagbigay-tanda sa paghihimagsik noong 1863. Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, at ang kilusan ng unang anghel (ang mga Millerite) ay naglalarawan sa kilusan ng ikatlong anghel (ang isandaan at apatnapu't apat na libo). Ang dalawang kilusang ito ay nagsisimula at nagwawakas sa "pitong panahon." Hindi ito gawa-gawa.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang mga nasa mga posisyong may pananagutan ay hindi dapat maakit na umayon sa mga prinsipyong makasarili at maluho ng sanlibutan, sapagkat hindi nila iyon kaya; at kung kaya man nila, hindi ito papahintulutan ng mga maka-Kristong prinsipyo. Kinakailangang maibigay ang sari-saring pagtuturo. ‘Kanino Siya magtuturo ng kaalaman? at kanino Niya paiintindihin ang aral? sa mga inawat na sa gatas, at inihawalay na sa mga suso. Sapagkat dapat ay utos sa utos, utos sa utos; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito kaunti, at doon kaunti.’ Kaya’t ang salita ng Panginoon ay dapat na matiyagang iharap sa mga bata at panatilihing nasa harap nila, sa pamamagitan ng mga magulang na sumasampalataya sa salita ng Diyos. ‘Sapagkat sa pamamagitan ng pautal-utal na mga labi at ibang wika ay sasalitain Niya sa bayang ito. Sa kanila’y sinabi Niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay maipapahinga ninyo ang napagod; at ito ang kaginhawahan: gayon ma’y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon sa kanila ay naging: utos sa utos, utos sa utos; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito kaunti, at doon kaunti; upang sila’y pumaroon, at mabuwal na paurong, at madurog, at masilo, at madakip.’ Bakit?—sapagkat hindi nila pinakinggan ang salita ng Panginoon na dumating sa kanila.

Ang ibig sabihin nito ay yaong mga hindi tumanggap ng pagtuturo, kundi pinahalagahan ang sarili nilang karunungan, at piniling gumawa ayon sa sarili nilang mga kaisipan. Ang Panginoon ay nagbibigay sa mga ito ng pagsubok, na alinman sa sila’y tumindig upang sundin ang Kanyang payo, o tumanggi at gumawa ayon sa sarili nilang mga kaisipan; at kung magkagayo’y ipauubaya sila ng Panginoon sa tiyak na kahihinatnan. Sa lahat ng ating mga lakad, sa lahat ng ating paglilingkod sa Diyos, Siya’y nangungusap sa atin, ‘Ibigay mo sa Akin ang iyong puso.’ Ang nais ng Diyos ay ang espiritung mapagpasakop at natuturuan. Ang nagbibigay sa panalangin ng kahusayan ay ang katotohanang ito’y hiningang nagmumula sa isang mapagmahal at masunuring puso.

Hinihingi ng Diyos ang ilang bagay sa Kanyang bayan; kung sasabihin nila, “Hindi ko isusuko ang aking puso upang gawin ang bagay na ito,” pinahihintulutan sila ng Panginoon na magpatuloy sa kanilang inaakalang matalinong paghatol, nang walang makalangit na karunungan, hanggang sa matupad ang kasulatang ito [Isaiah 28:13]. Huwag mong sabihin, “Susunod ako sa patnubay ng Panginoon hanggang sa isang tiyak na hangganang kaayon ng aking sariling paghatol,” at pagkatapos ay mahigpit mong panghawakan ang sarili mong mga kaisipan, na tumatangging mahulma ayon sa wangis ng Panginoon. Nawa’y itanong, “Ito ba ang kalooban ng Panginoon?” hindi, “Ito ba ang opinyon o paghatol ng—?” Testimonies to Ministers, 419.